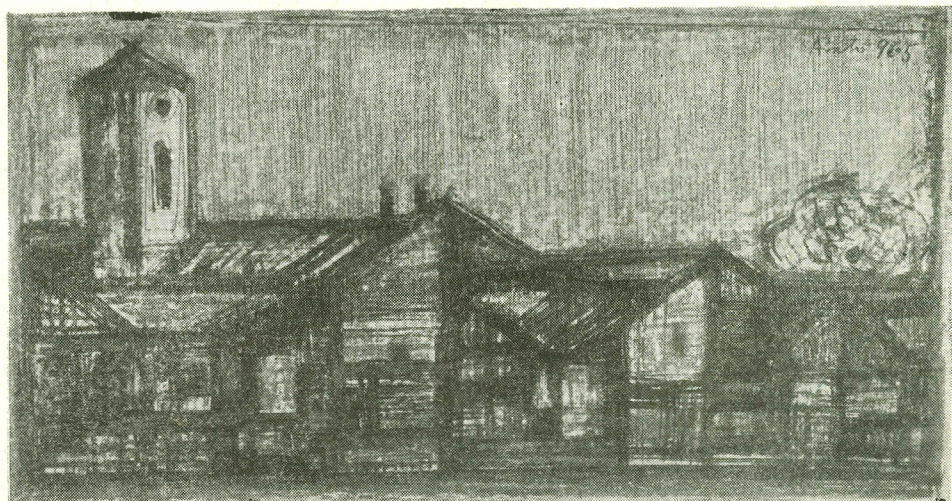

Az Alföld Képcsarnoka

ARATÓ JÁNOS

Ha Szentendrére gondolunk, e névhez tapadó művészetre, a szorosan egymás mellé, hegyére-hátára épült házak orom- és tűzfalai, rogygyant házgerincei, erős kontúrokkal kivésődő kopott homlokzatai, elárvuló tornyok, erkélyrácsok jutnak eszünkbe. Színben szegényes világ ez, a Dunakanyar még a Dunapart szépségeit is elszívta Szentendrétől, ami sok mindenre szolgál igazolásul azoknak, akiknek inkább a konstrukció lélektelensége, semmint a festőiség emberi melegsége a világuk.

De Szentendre művészetének van egy másik ága is, csak ez valahogy meglehetősen árnyékban maradt. S éppen a festőbb ága, amit akár Czöbel Béla, akár a kevésbé ismert, de ugyancsak kitűnő Pirk János festészetével is jelölhetnénk. Aki azonban nem jelentkezik, az nincs, aki többször jelentkezik, arról többet tudnak. Ez utóbbival jobban élt a konstrukciót kedvelők tábora s ezért sajátíthatta ki a szentendrei festészetet, minden más felfogást háttérbe szorítva.

Arató Jánosban olyan művészt ismertünk meg, aki a szentendrei művészet mindkét szárnyát egyesíti magában. Olajképein a szerkezetet hangsúlyozza, színes grafikáin több teret enged festői képzeletének. Nem tagadom, ez utóbbihoz jobban vonzódom, mert itt a szerkezet is megtelik emberi mondanivalóval, humánummal, amely megérinti az ember érzelmi világának mélyebb rétegeit, nem taszít, hanem vonz, nem leverő, elkedvetlenítő, hanem inkább fölemelő és bátorító. Arató Jánosban tehát azt kell méltányolni, hogy szintézist hoz létre a szentendrei piktúra két ágából. Nem feledte el, hogy Szentesről indult. Koszta József égő színeivel a szívében. A polgári foglalkozás – rajzot tanít a budapesti Műszaki Egyetemen – nem ölte meg benne a festőt. Magabiztosan vívott ki elismerést magának, hangsúlyt művészetének, minden hangoskodás nélkül irányította magára a műértők figyelmét. Embert alig ábrázol, művészete mégis mélyen emberi. Arató is azt igazolja, hogy még egy-egy festői irányzaton belül is mily szép és komoly változatok adódhatnak.

1919-ben született, 1938–1944 közt végezte a Képzőművészeti Főiskolát. Számos kiállítást rendezett itthon és külföldön. Két sgraffitója a szolnoki vegyiművek lakótelepén látható.

SZÍJ REZSŐ